

at finde sin egen identitet, og når man kommer i den situation, er der altså en fare for, at man vælger at forsøge at gøre det forbi.

Kl. 14.45

Det kan vi gøre meget ved, altså ved at styrke netværkene i samfundet, ved at styrke fællesskaberne, ved at sørge for, at familierne har ordentlige vilkår osv., og ved, at vi er opmærksomme på, at vi ikke er vores egen lykkes smed, men hinandens lykkes smede. Men selvfølgelig drejer det sig også om oplysning og information, som flere har været inde på, og det drejer sig efter vores mening om f.eks. at sørge for, at der er psykologiske ambulatorier i alle kommuner, så unge, der får ondt i livet, altid har et sted at gå hen, hvor de kan få en samtale med et voksent menneske.

Endelig foreslår vi det her som et led i en samlet strategi, nemlig at det ikke skal være så nemt at få adgang til de store piller. Undersøgelserne viser, at den mest anvendte metode, når det drejer sig om, at man vil forsøge at tage sit eget liv, simpelt hen er at tage en overdosis smertestillende medicin. Af samme grund er det logisk at sætte ind der. Hvorfor? Fordi der for unge tit ikke er særlig langt fra, at man har tænkt en tanke, og til, at man handler. Så vi skal forsøge at forsinke den proces ved at gøre det vanskeligt at finde ud af, hvordan man tager sit eget liv og får fat i de remedier, der skal bruges.

I Danmark har vi altid haft et meget liberalt forhold til smertestillende medicin. Så vidt jeg kan se, er vi et af de lande i Europa, der har det mest liberale forhold. Det Radikale Venstre er et liberalt parti, men vi er også socialliberale. Vi mener, at det somme tider er nødvendigt at gå ind og begrænse de frie markeds kræfter.

Det mener vi det er på det her område, fordi det, at man så let kan få fat i de store portioner, gør, at man kommer til at købe mere, end man virkelig har brug for. Man tænker sig ikke om. Man tænker bare, at det er meget billigere pr. pille at købe den store portion. Det, man ikke tænker på, er, at man har en ung teenager derhjemme, som en dag kan blive ked af det, fordi en kæreste har forladt vedkommende, eller fordi der i øvrigt er sket noget. Og så står de der store medicinglas der. Det vil sige, at de står der og frister. Det er dem, vi vil have væk fra hjemmene. Vi vil sørge for, at de store pakninger er til dem, der virkelig har behov for dem. De, der er kronisk syge, skal selvfølgelig stadig have adgang til at kunne få 250 piller af gangen. Men det skal ske på recept.

Hvad vil det her så koste? Dansk Institut for Sundhedsvæsen har lavet en rapport i 2003. Den viser, at det vil koste forbrugerne et sted mellem 350 mio. kr. og 600 mio. kr. Regeringen har over for Folketinget oplyst, at udgifterne vil være mellem 100 mio. kr. og 600 mio. kr. Og økonomigruppen her i Folketinget, som jeg har bedt om at regne på udgifterne, siger, at det højst kan komme til at koste det halve af det, regeringen er kommet frem til.

Men alle beregninger har det udgangspunkt, at forbruget i ton vil være det samme som nu: Selv om vi begrænser pakningsstørrelserne, vil forbrugerne alligevel købe lige så mange piller, som de altid har gjort. Det tror jeg ganske enkelt ikke de vil, for vi smider jo alle sammen smertestillende medicin ud med jævne mellemrum, fordi den er blevet for gammel. Vi køber mere, end vi har brug for. Så i det øjeblik man kun kunne få de små pakninger i håndkøb, er der stor sandsynlighed for, at vi simpelt hen også ville købe mindre, hvilket i øvrigt ville være meget gavnligt for folkesundheden. Der er ikke nogen grund til at spise nær så meget smertestillende medicin, som vi gør.

Undersøgelser fra bl.a. England, hvor man har gjort den her øvelse og altså har sat de store piller på recept, viser, at forbruget blev næsten halveret. Der er kendsgerningen så, at hvis det også gør sig gældende i Danmark, vil det ikke komme til at koste forbrugerne noget. Jeg håber meget, at både regeringen og de øvrige partier her i Folketinget kunne være enige om, at hvis det virkelig er sådan, at det næsten ikke koster samfundet noget at lave den her øvelse, så har vi simpelt hen ikke råd til at lade være.

Jeg synes også, at man skal se det i lyset af, at de private sundhedsudgifter er 19 mia. kr. om året. Så selv om det skulle koste noget, er det peanuts i forhold til de penge, vi i forvejen bruger. Og hvis det så bare kunne forhindre, at der var nogen unge, der døde ved selvmord, og vi med sikkerhed vidste, at det vil forebygge nogle selvmordsforsøg, at det vil forhindre nogle i at forsøge selvmord, jamen så synes jeg virkelig, meget er nået.

Kl. 14.50

Hr. Preben Rudiengaard mener, at jeg er blevet forført af medicinalindustrien. Jeg er ikke blevet forført af medicinalindustrien. Tidligere var det sådan, at medicinalindustrien var imod det her forslag. I mange år har medicinalindustrien været imod og ment, at det bare drejede sig om oplysninger og information. Men som jeg